

Vicei Károly

Mila néni apródjai

A hatvanas évek végétől – cirka tíz éven át – Zenta érintésével személyvonat közlekedett Fiume és Temesvár között. Hatvankilenc augusztusában ezzel a járáttal érkezett haza, Zentára Mészáros Józsi barátom, Hosszú Mesza, röpke családi látogatásra, festett szőke, molett párjával, Mila nénivel. (Az asszonynak állítólag szándékában állt, hogy telket vagy házat vegyen városunkban, hogy majdan ide költözzön honvágytól gyötört istápoltságával. Egykor ő maga is a bácskai Zomborból vándorolt a tenger mellé.)

Barátom rávette nőjét, hogy a Temesvárra tervezett néhány napos kiruccanásba engem is bevegyen. Azzal győzte meg az öreglányt, hogy a csempészárut hárman könnyebben átvisszük a határon. Az Olaszországban olcsón beszerezett, ám igen mutatós, szatyornyai karórával akadálytalanul megérkeztünk a bántási metropolisba, és helyet foglaltunk a Carpatia szállodában. Mondanom se kell; a vonatozás és a szállás költségét Mila néni állta. Ő látott el cigarettával, és számlájára ettünk-ittunk.

Lakosztályunkban ébredve másnap nem a hőséghez illő lenge gúnyát öltöttük magunkra, hanem a minél több karóra biztonságos tárolására alkalmas, gombos, cipzáros, sokszebű farmeröltönyt. Nehéz volt kivárnunk, hogy a hölgy elkészüljön toalettjével, de mintha tőlünk – kerge legénykéktől – ihletet kapott volna az alapos

kozmetikázáshoz, amihez meglehetősen értett is. Szőkeségéhez pászolt a formás, sötét napszemüveg, orcájának púderektől nyert pírja s az ajakát ékesítő tűzpiros rúzs. De dámás megjelenéséből sokat visszavett a lábujjak bütykeit látni engedő saru és a pókhasra, keszegseggre feszülő, csíkos sztreccsnadrág.

A többszillagos hotelből energiától duzzadva léptünk ki a nyárderűs, balkániasan zsibongó főtérré. A páremeletes ódon paloták széles, hosszúságos telket övező sora Budapesten is megállná a helyét; a monarchiás idők Bécsének, Pozsonyának, Kolozsvárának szokványos képét nyújtja. Itt is, ott is, amott is az utcán járók beszédjének bábeli változatossága. Eleinte ámulunk, hogy a korzózó, kiöltözött járókelők minduntalan „szervusz!”-t mondanak szembejövő ismerőseiknek. Hamar megtudjuk, hogy nemcsak a magyar, hanem a román és a német is így köszönti a másikat. Kedvünk támad gyakorolni az univerzális üdvözlést; a meglátás öröme csillan szemünkön, széles mosoly közben tárt tenyérrel lendül karunk, amikor bármilyen korú vadidegenek szemébe mélyedve rikkantunk egy-egy „szervusz!”-t.

Mila lepisszentene bennünket, hagyjuk már abba a hülyéskedést, de csak annyit mond: „Józsi, ne csináld!” – s aztán velünk kacag nagyokat. Nem mer ellenkezni délceg legényével, pláne, hogy ott vagyok a haver mellett,

erősítésül. A delnő olykor morog, de túri huszonnegy évesen is kamaszságban rekedt, „fogadott fiának” szertelenségeit. Tudja, hogy semmi esélye se lenne a netán elmart ifjú szerető, élettárs helyébe hasonló újat találni. Szóval miénk – rosszalkodó fiúké – a terep. Méretes, sötét napszemüveg mögé rejtett arcunkat francia gengszterfilmekből – Delontól, Belmondótól – kölcsönöztük, s mint valami testőrök fontoskodva fogjuk közre a banda főnökasszonyát, holott mi voltunk az ő védencei; az ő közelsége, illatuszálya, anyáskodása és bugyellárisa jelentett számunkra biztonságot. Most is az dagasztotta önbizalmunkat, ami zsebeinket is; a Milától eladásra kapott olasz szajré: a tömérdek óra, hangzatos nevű extra cigaretta, aranygyűrű és zsilteppenge. Nyugatnémet márkával is el vagyunk látva, mert arra is van kereslet a vasfüggöny keleti oldalán.

Valamikor egyenlő arányban lakták a várost magyarok, románok és németek. Fél évszázaddal az impériumváltás után már csak elvétve üti meg fülünket magyar szó, németet egyet se hallani, őslakos szerbet se; szinte mindenki az állam nyelvén beszél, s kizárólag azon a nyelven szólnak hozzánk a címtáblák s a feliratok.

Egy kitárt ajtó mögött elegáns, régi-módi kávéházat sejtünk; a bejáratnál hátratett kézzel, fehér köpenyben áll egy középkorú, joviális úr, talán a főpincér, aki cégtábla helyett csalogatja, terelgetné be a vendégeket. Tág pórusú, krumplisodó, rőt orra szeszek folytonos védelésére vall.

– Jó napot, doktor úr! – kiáltom oda a főúrnak kijáró, megjátszott tisztelettel, az e helyt kihalásra ítélt, háttérbe szoruló, egykor hivatalos nyelven, mire

ő enyhén meghajolva biccent, és magyarul viszonzozza a köszöntést.

– Alázatos szolgálja, mérnök úr!

Életkoromnál fogva csakugyan lehetnék akár mérnök is, ha nem lennék hat évet lemaradva tanulmányaimban. Egy hónap múlva dől el, hogy sikerül-e legyűrni az egyetemi felvételi vizsgákat. (Pincérektől, kávéházi muzikusoktól megszokott dolog a behízélő modor, a titulusok bőkezű adományozása; a házmestert vezérigazgatóvá, a káplárt tábornokká léptetik elő.)

Az iménti jelenet felvillanyozott, megvidámított bennünket, s ettől – amiként a patinás épületek szellemétől is – még inkább otthon éreztük magunkat.

Ám a megjelenő tényérsapkás, szürkés-kék egyenruhások peckes gyűzmékölése belerondított illúziónkba. Láthattuk, hogy a párosával szolgáló rendőrök nem céltalanul sétifikálnak, hanem olykor igazoltatnak egy-egy polgárt. Most egy hátizsákos, munkás formájú fiatalember személyi adatait kérdezi vissza a közeg. A megszeppent alak zavartan, segélykérőn pillog jobbra, balra, mint akit csínytevésen értek.

Az efféle zaklatástól felvértezve érezzük magunkat külföldiségünk – sőt: jugoszlávságunk – okán, de azért jónak látjuk mímelt közönynyel elhaladni a kínos jelenet mellett. (Pincér szülők gyerekeként kocsmában nőttem föl, és régtől tudom, hogy az iszogató vendég, ha véletlenül a cigányprímásra néz, rögvest körülveszi a muzikus banda; na, ezért nem bámultam meg az intézkedő zsernyákokat.) Nyitott tenyérrel lendült karunk, és harsányan köszöntöttük a szembe jövőket: „Szervusz, szervusz!” A teret lezáró ortodox templommal

szemközt megleltük azt a falatozót, amely választékával és áraival megfelelt nekünk. Abban a talponállóban jóízűen eszegettünk különleges román tejterméket, lángost vagy tojásrántottát. A zsvajgó proli népség a temperamentumos Balkánt idézte, amihez hozzáedzöttünk Jugóban. Ám első ebédünket az előkelő Lloyd palota éttermében óhajtottuk elfogyasztani, az imént futólag megismert ravaszknak kellner szolgálatára számítva.

– Kérjetelek bármit, fiúk, ma én fizetek! – mond Mila mama, és kacsintott hozzá. (Hol így, hol úgy, gyakran emlékeztetett arra, hogy mi vagyunk a kitarított apródok. Csakhogy most erősen egymásra vagyunk utalva; övé a csempészáru, amit csak mi tudunk pénzzé tenni.)

A damasztterítős asztalnál meglep az egykor szerény, igénytelen haver urizáló modora. Talán így vesz elégtételt a parki, dermesztő padokon töltött első, fiumei éjszakákért meg a koplalásos hetekért.

Barátom az étlap megtekintése nélkül fád hangon sorolta föl a kívánt főfogásokat; kagylót, rákot, csigát és osztrigát: sütvé, főzve, avagy szószban.

A főúr igazított a karján átvett félméternyi, patyolatfehér hangedlin, s egy diplomata komolyságával nyújtott fölvilágosítást: ebben az országban a puhatestűek importja átmenetileg szünetel. Viszont tud ajánlani őshonos háziállatokat sült formájában. Mesza kénytelen volt beérni cigánypecsenyével, ám kikötötte, hogy az erőlevesben egy teljes tojás szerepeljen.

– Héjastól, uram? – kérdé hörgő, reszelős basszusán a düledt szemű vén róka, mire a haver fejét rázva elmosolyodott.

Becsületünkre való pusztítást vitünk végbe a nekünk feltálatl étkekben, majd a teríték fölötti küzdelem végén Mila Mesza kezébe csúsztatta pénztárcáját, ő pedig intett a főúrnak.

– Természetben fizethetünk?

A jovialis tata derűs érdeklődéssel meresztette szemét.

– Arany, ezüst, gyémánt...

– Azt hiszem, megoldható. Ebben a borfiú illetékes. Pikoló, ide! – rikantott az öreg a söntésnél cövekelő pincérinasnak, aki szófogadón üggett asztalunkhoz. – Itt a számla, beszélj meg a kedves vendéggel!

A sármos, kreol fiú körülnézett; csak két távolabbi asztalnál kanalaztak önfeledten.

– Kérem, az urak jöjjenek velem!

A harmonikaajtón átlépve a szomszédos, üres kisteremben ültünk asztalhoz.

– Bálint vagyok – mond a fiú, majd nyakát hirtelen behúzva megint körültekintett, és halkán hozzátette. – Az anyakönyvben és persze az irataimban Valentin áll; magyarul nem lehetett... Itt talán nem hall bennünket senki. – Jobbra és balra nézett, még a menyegyzetre is fölpillantott. Megkérdezte, mit szeretnének eladni?

Mesza ismertette az árulistát, és hogy mi mennyi. A kis pincér egyelőre harminc karórát és tíz arany karikagyűrűt kívánt átvenni, másnapi törlesztésre. Ekkor már messze nem az ebédcech fölött egyezkedtünk. Bálint nyomban kapott tőlünk tizenkét órát és négy gyűrűt; a többiért át kell mennünk közeli szálláshelyünkre.

Valentinünk arra intett, hogy az utcán viselkedjünk vérbeli turistaként, ha lehet, lógjon nyakunkban egy akármilyen fénygép, és a kis japán utazókhöz

hasonlóan, majommód ugrándozva gyakran fotózzunk... Ha pedig leszólítanak a feketézőnek látszó ügynökök, figyelmeztetőleg, szó nélkül emeljük föl mutatóujjunkat.

Lakosztályunkban nem voltunk kíváncsiak arra, hogy hol tárolja kincsét, és hova rejti a bevételt Mila. Kellőképp fölkészülve útnak indított bennünket. Lent egy kis kitérővel keltünk át a hosszú, keskeny tér egyik oldaláról a másikra, mert csakugyan okunk volt fényképezni azt a szoborcsoportot, mitológiai jelenetet, amely egy emeletnyi oszlop csúcsán állt. Jónak láttuk megörökíteni a félrebillent fejű anyafarkas bronzcsöcsei alatt sündörgő klapecokat.

A talapzat körüli buzgólkodásunkat jól láthatta a főpincér, aki percek múlva a Lloyd előtt fogadott minket. – Fiatal barátaim, azoknak a magaslati figuráknak semmi közük ehhez a városhoz, de még az országhoz se. Ezt történelemtanárként mondom önöknek, akit a Duna-delta fegyenctelepén kapott átképzés után örökre száműztek a katedréről. A húszas években a birodalmi terveket szövögető talján Duce öt ilyen szobormásolatot ajándékozott Romániának, ami ugyancsak kapóra jött az ókorban kelt római rokonságot hirdető nacionalista köröknek.

Az előadástól felvilágosultan telepedtünk Bálint mellé, a kisteremben. A tettenérést elkerülendő az ügyletet villámgyorsan lebonyolítottuk; s az újabb tételt a hangedlival letakart pezsgős küblikben biztonságos helyre vitte Bálint. Visszajöve átadta a következő megrendelés meglepően hosszú jegyzékét. „Aradi kollégák is besegítenek.” De mi ezt nem firtattuk. Csak tejeljen holnap, és ne merüljön ki Mila készlete!

Semmi garancia nem volt arra, hogy a temérdek holmi ellenértékét megkapjuk, csupán a rokonszenv táplálta bizalmunkat. Mila néni tétovázás nélkül kiadta az igényelt motyót, amit mi rövid úton kézbesítettünk. Ezúttal is blokklap képezte a nyugtát. Főnökasszonyunk fölöslegesnek és veszélyesnek tartotta az ilyen adathalmazt; ő mindent fejben könyvelt...

Csütörtökön másodszor ébredtünk a Béga-parti metropolisz luxusszállodájában, és délben a főtér megnőtt tömegéből a meglepően zsúfolt kávéházunkba léptünk be, ahol csak az Ocupat feliratú, hajlítottan magasodó kartonlapnak meg a talpas, kicsi, dicsekvően jugoszláv zászlónak köszönve ülhattünk törzsasztalunkhoz. Hamar ott terem Tanár úr, akiről már tudjuk, hogy rendes neve Kis Bicskei Aladár, nekünk immár Ali papa; elmagyarázza a sokadalom okát: szombat nagy állami ünnep, s a péntek is szabadnap. „A hűtlenség, a szószegés évfordulóját ünneplik augusztus 23-án, mivelhogy a román hadvezetés cserbenhagyva német szövetségesét átállt az oroszokhoz. – mond a Főúr. – Az is lehet, hogy a mostani uralkodó, a tolvaj cipészből lett kommunista fővezér, a Conducator holnapután idejön, és nagygyűlésen biztatja munkára dologtalan népét. Már ácsolják a téren szószékét, melynek fontos kelléke egy rejtett koturnus, nehogy törpének tűnjön a mogorva kis ember. De az esetleges merénylők megtevéstésére Kolozsváron, Brassóban és másutt is elkészülnek a csúcspolitikusok ünnepi, mellvédes pódiumai. Ha mégse jönne a Kárpátok Génusza, attól még nyüzsgögnék a városban a titkosrendőrök, erre tessék gondolni!”

A személyzetet megduplázták; egy szép szerb felszolgáló hölgy, Veszna fűrgén sürgölődött, ügyesen egyensúlyozott megrakott tálcáival, míg a magunk között domnul Draculának nevezett éltes tata komótosan, szer-tartásosan végezte munkáját, anélkül hogy lecseppentett, lefröcskölt volna bárkit, és az evőeszközöket se szórta el.

Asztalunk lábához viszont leptotytyant Bálint karkendője, s amikor lehajolt érte, észrevétlenül Mesza ölébe csempészett egy ócska, ám kitömött pénztárcát, amely rögvest Mila retiküljében landolt. Biztosra vettük, hogy az elszámolás az utolsó petáig megtörtént. Ebédünket pezsgővel fejeztük be.

A kopott buksza csakugyan hiánytalanul tartalmazta Bálint tartozását és a megrendelés hosszú listáját. Ha még ma szállítunk, holnap délután megkapjuk a lóvét. Mila megtöltötte cipzáras zsebeinket, és mentünk a Lloydba.

Onnan, veszélyes terheinktől megszabadulva, megkönnyebbülten, lazán és derűsen andalogtunk a promenádon. Diákféle népség nyüzsgött; a hosszú tanítási szünetben sokan föl-málházva tartottak a vasútállomásra. A szemünkbe révedő kis csajok állták tekintetünket, úgyhogy hamar kedvünk támadt az ismerkedésre. Régi, bevált trükkel szólítottam le két, tétován ácsorgó leányt.

– Jó felé megyünk-e?

Az angyalképű kis szende behúzott nyakkal meresztette szemét a semmibe, míg amaz, a kissé nyurga szépség némi zavartság után visszakérdezett.

– Merre akarnak...?

– Egyenest – mondom.

– Akkor talán tessék előre menni!

Hórihorgas barátomnak tetszik a találékony baba. Közbeszól.

– Plakátok hirdetik, hogy a Béga menti kis parkban tanyázik a Luna nevű vándorló vidámpark; vezessetek oda! Fölülhetnék a bolondmalomra...

Szédülve és megvidámodva szálltunk le a körhintáról, amihez jócskán hozzájárult a közöttünk cikázó delej. Nem sokra rá a gyér fényű folyópart fűzfásorában egy-egy szomszédos padon üldögéltünk. Meszának a kacér Ilonka, nekem a kislányos Etelka jutott. Romantikus lelkemnek éppen így felelt meg. A lányok a szakiskola végzős növendékei; maholnap cipészoklevelet kapnak. Hamarosán vissza kell térniük a diákotthonba; így hát az idő szűkössége fölgyorsította a fejleményeket. A tejszagú lányka ájultan tapadt számra, a nyelvek veszteg maradtak, nekem mégis imponált ez a bájos ügyetlenség.

Ekkor rontott elő a part bokros kertjéből több rendőr. A patrul három tagja zseblámpa fényében fürkészte arcunkat. Elő az iratokat! Szerb „Jó estét!” köszöntéssel adtam át a jugoszláv címeres passzust. „Dobro vecse!” – mond az egyik zsaru. Kiderült, hogy a legénység némelyike a román mellett szerbül és magyarul is tud. A pipik diákigazolványt mutattak föl, és a huszonhárom óráig szóló kollégiumi kimenőkártját.

– Mi célból tartózkodnak itt? – kérdi a parancsnok.

– Számoljuk a csillagokat – szájal vihogva Mesza.

– Na, ne ugrasszon már minket! Inkább mielőbb menjen borbélyhoz! – reccsent szigorúan a pléhhasú. Csak ennyivel nyugtázta haverom nyegle válaszát, feltételezve, hogy aki ilyen pimaszul reagál, a mögött nagykutya állhat, és jobb békén hagyni. Némán, tisztelegve távozott a járőr.

A másnapi randevút a cipőgyár elé beszéltek meg a lányokkal.

Nem először ügködtem azon, hogy barátomat fondorlatosan elvonjam Mila nénitől, kirángassam gusztustalan kapcsolatából. Érzékiségtől fűtött kamaszvérem finnyásan, megvetően tiltakozott az ellen, hogy korombeli tüzes csitri helyett egy hervadt anyókéval bújjak össze. Ilyen viszonyulásra próbáltam rábírnai a havert, akinek fizikai hiányát is sérelmeztem. Épp ezért, amikor csak hazajött fatornyos városkánkba, bevállalós lánykákat tereltem Mesza útjába; kerítettem és boronáltam. Ám a szerelmetlen kefélek nem bírták tartós maradásra készíteni, végül nem tudott ellenállni Fiume és Mila vonzásának.

Hogyan is került a kikötővárosba? (Jóval később így beszélte el nekem Hosszú Mesza.)

Hat éve, tizennyolc évesen friss diplomás ácsként nem költözött az épülő háztetőkre, hanem összekötetéssel terepi biztosítóügynök lett belőle. Jó dumával dőlt hozzá a pénz, szórta is, nagy lábon élt, ám az év végén egy nagyobb summával nem tudott elszámolni. Nekem se szólt, amikor meglépett, s egy szerbiai szénbányában dolgozva rejtőzködött. Tél végén kis híján elkapták, mert a munkáltató fülest adott a kopóknak. Belgrád közel volt, Mesza fölült a Fiuméba tartó vonatra. Fülkemagányában Zágráb után ébredt föl, tömény parfümillatra. Pirkadatkor már előtünedezett az egymásnak lejtő hegylábak között a távoli kékség háromszöge, s addigra már sok mindent megtárgyaltak az útitársak.

Az ápolt, finom modorú, nem túl koros hölgy Tatalov Milának mu-

tatkozott be, a bácskai Zomborból származott, és jól beszélt magyarul. Mostanában főkönyvelő a hajógyárban. Mesza azt füllentette, hogy Fiume érintésével Triesztbe megy, menő cuccokat venni. Leszállás előtt Mila asszony átadta névjegyét a fiatalembernek, mondván, hogy kiadó szobái vannak turisták számára. Az állomás tumultusában hamar szem elől tévesztették egymást, amit egyikük se bánt.

Az enyhe mediterrán tél a fűtetlen lakásban is nehezen elviselhető, míg a szabad ég alatt, egy parki padon éjszakázni kimondottan gyötrelmes. Mesza pénzcsekjéből már csak üres teára tellett.

Harmadnap becsöngetett Tatalov Mila főkönyvelő asszonyhoz, aki ötvenméternyire lakott a főtértől.

A nő alighanem rögtön ráérezett arra, hogy minapi útitársa, ez a délceg legény, nagy bajban lehet. Szívélyesen fogadta, nem faggatózott, forró kávét tett eléje, majd egy átnyújtott köntössel betessékelte a fürdőszobába. A ruházat koszosabb darabjait mosógépbe rakta, aztán reflexszerűen átugrott a közeli hivatalba, hogy lakcímére bejelentse vendégét.

A frottírköpenyes fiatalember fotelben várt fregolin száradó ruháira, meg a gazdasszonyra is, aki épp megjött, és átadta a lakcímkártyát. A fiú tüstént fölfogta, hogy kelepcebe esett, és gyónt; bevallotta a múltat. Mila asszony nem tartotta súlyosnak a helyzetet. Az elszakasztott összeget csekélységnek ítélte, és vállalta, hogy már holnap megtéríti a Biztosító Intézet kárát, utalványozással.

A rendőrség a szokásos módon érdeklődött az új letelepedő korábbi lakóhelyén. Másnap két, kalapot és ballonkabátot viselő fogdmeg előállította Meszát. Mila pedig utalványozott,

s ezért kellett barátunknak csak négy hónapot ülnie. Amint visszatért barát-nőjéhez, az asszony kezébe vette sorsát. A kikötő matrózként alkalmazta, és azóta is, immár ötödik éve, rója a tengereket. Mila kijárta neki, hogy ezentúl ne kelljen hajókáznia, hanem felügyelőként ellenőrizze a kikötői ki- és be-rakodást. Ez a fényes állás vár reá, ha véget ér a temesvári kiruccanás.

De még van egy kis dolguk ebben a bánsági nagyvárosban. Mila néni újabban naphosszat a szállóban rostokol; őrzi az általunk „megtermelt” temérdek pénzt és a még – feltételezhetően – tekintélyes mennyiségű csempészárut. Ezen a péntek délutánon megint sok pénzzel vár Bálint.

Eljött a szokési kísérlet órája. Már eldöntöttük, hogy többé nem térünk vissza a nénihez, a Carpatiába. Korábban kiszemeltünk egy szerény fogadót, a Hotel Banatult.

A cipőgyárnál fölszedtük a spinéket. Vikendre kijelentkeztek a diákothonból. Az eltávozás és a hazautazás közé eső éjt velünk töltik. Cipelhettük táskáikat a Banatulig. A szálló akár egy lepukkant internátus. A magasföldszint folyosójának közepén van az üvegfalú portásfülke. A tolóablak mögött civilben ül egy elhízott, borostás alak, mellette meg a tegnap látott három rendőr egyike. Lehet, hogy rokonok, barátok? Alighanem a rendőrség felügyeli az összes portást.

A szemközti két szobát foglalhattuk el. A helyiségek között nyitott ajtó van, amely lefekvéskor a lányok oldalán bezárandó, a kulcs pedig a londiner kezébe... Mosdó és illemhely a folyosó végén.

Mire felkészültünk a kimenőre, viszsza kaptuk iratainkat, és mehettünk a Luna parkba. A főteret elkerültük.

Mesza ideges, feszült. Égeti kebelét a belső zsebekben megbújó tízezernyi márka; már rég le kellett volna adni. Ez a meglépés nincs átgondolva...

A célba dobás sátrában a cimborá dühödten megszórja rongylabdával a bádogpoharak gúláját. A célzott polcot sorra letakarítja, de nem kell neki az elnyert jutalom; helyette a lányok csapnak le a kaleidoszkópra meg a bonbontasokkra: majd hazaviszik az öcsikéknek.

Mi, fiúk kipróbáltuk az óriáshordót. Négy-öt méter magas volt, fölül nyitott. Miután ránk csukták az ajtót, irtózatossá fordult, mi pedig háttal rátapadtunk a dongák belső falára, és kézzel-lábbal kúsztunk fölfelé. A többi kalandorral abban versenyeztünk, hogy fönt ki tud előbb kikecmeregni a szerkezetet övező erkélyre.

Végül körhintával lett kielégítve a bennünk élő gyerek.

Az italos bódében radnai bort vetünk, s egy padon mindannyian szívogattuk a palackot. Csak akkor tettük mögénk, amikor a három rendőr közelgett. Mesza egymaga benyelt fél litert.

„Otthon” Etelka ragaszkodott ahhoz, hogy az ajtó résnyire nyitva legyen szobáink között. Kettesben feküdtünk az ágyon, ruhástól, párnának vetve hátunk. Csak az utcai fény szüremkedik be. Hosszan összekulcsolt ujjaink nyirkosodnak. Ennyivel beérem, nem kell több egy kezdődő szerelemben. „Majd jövök néha látogatni téged, ha felvesznek az egyetemre” – mondom. Okosan hallgat a szende angyal, jól áll neki.

Amonnan tisztán idehallik: „Már tegnapelőtt se voltál szűz” – dörmögi a beborozott haver, gúnykacaj kíséretében. „Mit kéreted magad?!” Lihegés,

ágyneműk suhogása, a farmerruha rézgombjainak koppanása a padlón...

Ilona: „Azt már ne! A passzent bugyi marad!”

Mesza: „Menj az anyádba!” – két pofon csattan, és pajtásom gatyában lép át hozzánk, a fiúszobába. „Ez egy szűzkurva! Csak hiába fölhergeli az embert, aztán semmi!” – mond, s a bor legott álomba ejti ágyában. A mellőlem föl pattanó Etelka a túloldalon elfordítja a kulcsot.

Csak nagy sokára aludtam el. Reggel Mesza riaszt.

– Te koma, nincs az öltönyöm! Lehet, hogy amott hagytam?

Kiront a folyosóra. Ott egy takarítónő föltöröl. Új a portás, de a „rég”i rendőr ül mellette. A kulcsos ember készséggel kinyitja a lányok szobáját. Megvan a ruha. Mielőtt Mesza magára kapja, többször átkutatja a zsebeket. Egyre riadtabb, mert az útlevelén kívül egy szikra pénzt sem talál, de órát és ékszert se.

– Kiraboltak!

– Mit vittek el? – kérdi a portás.

– Tízezer márkát – szalad ki barátom száján. A portás rémülten teszi ujját ajkára, csendre intve. Halkan szól.

– Kire gyanakszik?

– Mindenkire, akit itt láttam.

– Nem ajánlom, hogy bajával a hatóságához forduljon, mert azzal csak saját magát jelenti föl.

Megverten, leforrázottan távoztunk. Kétségbeesésünk azt diktálta, hogy – pénz híján is – reggeliző törzshelyünkre, a Falatozóhoz menjünk. Mila az ajtóban várt.

– Pontosak vagytok, fiúk!

Követtük a pulthoz.

– A szokásosat? – kérdezte. Aztán mindannyian szótlánul mosolyogtunk a nagy kerek tepsiben illatozó hemeledek fölé.

Lakosztályunkba visszatérve vártuk a letolást.

Ám Mila néni tudta, hogy fölösleges lenne kioktatni a hozzá visszatántorgókat. Nem ajvékolt a tetemes veszteség fölé, nem korholta a megtért tékozlókat; egy rossz szava se volt hozzánk: mindenki tudta, hogy ő győzött, hogy közöttünk ő a legerősebb, aki nélkül nem boldogulunk, s aki megint biztos kézzel tartja a pórát.

Akkor elővette a kincsek titkos tartalékát, és derűvel vezényelt.

– Katonáim, munkára föl! Bálint pincér üres szatyorral vár, Ali papa hűti pezsgőnket.

